

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3526/2021
25.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Грчић, адвокат из ..., против туженог ЈП „ЕПС“ – Огранак ТЕНТ Београд – Обреновац, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2969/21 од 25.08.2021. године, у седници одржаној дана 25.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија туженог и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2969/21 од 25.08.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 799/17 од 26.05.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом плати 27.500,00 динара на име трошкова ревизијског поступка, у року од осам дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 799/17 од 26.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због мање исплаћене зараде по основу сменског рада исплати 1.433,17 динара са законском затезном каматом од 15.07.2014. године па до исплате и 5.767,43 динара са законском затезном каматом од 14.08.2014. године па до исплате, као и да на досуђене новчане износе уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО запослених све у року од осам дана. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 925,00 динара у року од осам дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2969/21 од 25.08.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке па је обавезан тужени да тужиоцу исплати разлику увећане зараде по основу рада у сменама и то износ од 1.433,17 динара са законском затезном каматом почев од 15.07.2014. године па до исплате и износ од 5.767,43 динара са законском затезном каматом почев од 14.08.2014. године па до исплате, као и да на наведене износе уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на име тужиоца РФ за ПИО у року од 15 дана од

дана пријема писаног преписа пресуде. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде па је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 68.000,00 динара у року од 15 дана. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.800,00 динара у року од 15 дана. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2) и члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у утуженом периоду био у радном односу код туженог и остварио часове сменског рада. Колективним уговором за привредно друштво „Термоелектране Никола Тесла“ ДОО Обреновац од 20.02.2010. године било је предвиђено да се коефицијент послова сваког радног места утврђује на основу сложености послова, одговорности у раду и услова рада, у складу са методологијом за вредновање радних места и табеларним делом коефицијента типских радних места које споразумно утврђују послодавац и синдикат, те да ће сменски рад бити посебно вреднован методологијом за вредновање послова за одређивање основне зараде. Тужени је 03.12.2012. године донео методологију којом је сменски рад и рад у турнусу вреднован у основној заради. Колективни уговор туженог од 25.06.2013. године предвиђа увећање зараде по основу услова рада у складу са означеном методологијом. На основу резултата вештачења обављеног од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да је сменски рад запослених код туженог вреднован методологијом за утврђивање вредности послова по основу сложености, одговорности и услова рада, те у утуженом периоду исплаћивана зарада по коефицијенту увећаном за 14,46% за послове који се обављају у сменском раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је сменски рад тужиоца у утуженом периоду вреднован кроз основну зараду, односно кроз категорију услова рада у висини прописаној одредбом члана 108. став 1. тачка 2) Закона о раду, па је одбио постављени тужбени захтев.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев налазећи да тужени није исплатио тужиоцу увећану зараду за рад у сменама, односно увећање зарада уграђено у коефицијент радног места по том основу није извршено у законом утврђеној висини од 26% основне зараде.

По налажењу Врховног касационог суда, основано се ревизијом указује да је побијана другостепена пресуда донета уз погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 108. став 1. тачка 2) Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05... 54/09) прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду и то за рад ноћу и рад у сменама, ако такав рад није вреднован приликом утврђивања основне зараде, најмање 26% од основнице.

У конкретном случају тужиоцу је у коефицијент за обрачун зараде урачунато увећање за сменски рад предвиђено методологијом, и у складу са тим тужиоцу је исплаћена зарада. Због тога тужилац у овом спору неосновано потражује, по основу рада у сменама, исплату зараде увећане за 26% јер то увећање припада запосленом само у случају ако сменски рад није вреднован при утврђивању основне зараде. То значи да је искључена могућност увећања зараде у означеном проценту, самом чињеницом да је сменски рад код туженог вреднован при утврђивању основне зараде, кроз увећање коефицијента.

Како је другостепени суд због погрешне примене материјалног права одбио тужбени захтев, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 1. ЗПП преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Тужени је успео у поступку по ревизији, па му на основу чл. 153. и 154. ЗПП припадају и опредељени трошкови овог поступка, који су му досуђени у укупном износу од 27.500,00 динара и то: за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, судску таксу на ревизију у износу од 3.800,00 динара и судску таксу за одлуку по ревизији у износу од 5.700,00 динара. Висина ових трошкова одређена је применом важеће Адвокатске и Таксене тарифе, према вредности предмета спора.

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић